

Arrest

nr. 109 122 van 5 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 november 2012.

1.3. Op 13 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 februari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit de stad Kunduz, provincie Kunduz, waar u gewoond hebt tot een 15-tal maanden voor uw vertrek uit het land. U bent nooit naar school geweest. Op het einde van de maand saur 1389 (omzetting naar westerse kalender: midden mei 2010) gebeurde een aanval van de Amerikanen op een groep taliban in een moskee aan de andere kant van uw dorp, in een plaats genaamd Qalawal. De taliban deed onderzoek naar de informanten en vermoordden de molenaar en ook uw broer N.(...) A.(...), omdat ze als informanten werden ontmaskerd. Doordat uw broer, in tegenstelling tot andere mensen in het dorp die 's avonds niet meer rondlopen in het dorp, wel nog tot 22u of later in het dorp rondliep, vermoedden jullie dat het wel waar was. Nochtans hadden jullie voordien niets gemerkt van zijn spionageactiviteiten. Minder dan een maand na dit incident zijn jullie naar Pul-e-Shahrawan bij de hoofdstad van de provincie Takhar verhuisd, omdat jullie dorpsgenoten allemaal wisten dat uw broer de schuld had aan de dood van 30-40 talibanleden. De helft ervan was uit uw dorp afkomstig. In Takhar hield u opnieuw een gsm-winkel open, wat u de laatste zes maanden in Kunduz had gedaan. Uw andere broer H.(...) reed in de periode dat jullie in Takhar woonden met de taxi tussen Takhar en Kunduz. Af en toe was het te laat geworden om nog naar Takhar terug te keren, en overnachtte uw broer in jullie voormalige dorp. Op een keer laadden de taliban zijn taxi met bommen om naar Takhar te brengen. Iemand van de taliban reed mee. Ze werden aangehouden en uw broer werd veroordeeld tot 18 jaar gevangenis. Nadat enkele mensen gedood waren door de Duitse troepen in een huis in Takhar, waren er demonstraties tegen dit incident. U had hiermee niets te maken. Maar de taliban belden u op met de vraag met hen samen te werken. U zou een bom moeten plaatsen aan de moskee dicht bij de Duitse basis. U zei dat u het zou doen, maar ondernam geen actie. Daarna vroeg een talibanlid u om een groep van 5-6 talibanleden bij u te laten logeren. U ging er niet mee akkoord. U blokkeerde uw telefoonnummer en ging ook niet meer naar de winkel. Op een morgen vonden uw twee zonen, twee kleine bommen. U belde de politie, die deze explosieven meenam. U werd ondervraagd door de politie, maar u vermeldde de taliban niet omdat u dan in gevaar zou zijn. Iemand die contacten had met de taliban vertelde u daarna dat uw leven in gevaar was. U vertrok ergens in juli 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 6 september 2011 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd. Een maand na uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verhuisde uw familie terug naar jullie regio in Kunduz. U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiëldossier: taskara en kopie van uw paspoort, verschillende foto's van uw broer H.(...) die in de gevangenis zit, foto van uw inmiddels overleden broer N.(...) A.(...), verschillende foto's van uw broer Z.(...) die soldaat is, het vonnis tegen uw broer H.(...), bewijs van militaire dienst van uw vader, en de taskara's van vier van uw vijf kinderen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw vrees voor vervolging door de taliban is niet overtuigend. De problemen die u aanhaalt met betrekking tot uzelf, met name het feit dat de taliban u zouden dwingen om een bomaanslag te plegen op de moskee nabij de Duitse basis in Takhar, wordt door het CGVS niet geloofwaardig geacht.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de taliban gewoonlijk niet op deze manier plegers van zelfmoordaanslagen rekruteren. Gedwongen rekrutering door de taliban is volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt een uitzondering (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier). Deze informatie komt aldus niet overeen met uw relaas, waarin u gedwongen zou worden om een opdracht uit te voeren voor de taliban. Hetzelfde rapport stelt dat de taliban geen gedwongen rekrutering hebben nodig omdat ze voldoende vrijwilligers hebben. Bovendien zou gedwongen rekrutering de lokale gemeenschap nog verder van de taliban vervreemden. Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met iemand die niet enkel een broer heeft die bij het leger werkt, maar ook nog andere redenen heeft om de taliban te haten maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. Immers, de taliban heeft nood aan mensen die ze kan vertrouwen. Van iemand wiens ene broer door de taliban is vermoord en wiens andere broer door toedoen van de taliban een lange gevangenisstraf uitzit, kan de taliban er allerm minst van op aan dat die te vertrouwen zou zijn. Gevraagd waarom ze net u belden voor deze opdracht, denkt u dat ze u misschien als een vertrouwenswaardige

persoon zagen, wat niet echt aannemelijk is gezien bovenstaande (CGVS p. 12). U verklaart bovendien dat u de taliban in uw huis zou moeten laten logeren (CGVS p. 9). Op die manier, in uw huis logerend, zouden de taliban wel erg kwetsbaar zijn mocht u hen, en daarvoor had u alle redenen, aangegeven hebben bij de politie. U beweert dan wel dat de politie die bescherming niet kan geven, maar het is niet logisch dat de taliban dit risico zouden nemen (CGVS p. 9 en 10).

Verder zijn in uw relaas enkele onwaarschijnlijkheden op te merken. Zo beweert u dat uw kinderen enkele mijnen of bommen zouden gevonden hebben voor uw huis. Het is vreemd dat de taliban u zouden kunnen proberen te overhalen om met hen samen te werken door u of uw kinderen te doden. Bovendien is het wat vreemd, ondanks het feit dat uw huis dicht bij het doelwit zou staan, dat ze u überhaupt nodig hadden voor dergelijke aanslag. Gevraagd hoe het allemaal praktisch zou geregeld worden, dacht u dat ze zeker iemand zouden sturen om het samen met u te doen (CGVS p. 12). Het is onduidelijk waarom ze dan dergelijke aanslag niet alleen zouden kunnen doen.

In verband met de moord door de taliban op uw broer N.(...) A.(...), die voor zijn dood voor de inlichtingendienst zou gewerkt hebben, dient te worden opgemerkt dat dit wel aanleiding was voor uw familie om te verhuizen naar Takhar, maar dat dit verder geen problemen voor uw familie veroorzaakte. U zegt wel het dorp te hebben verlaten uit angst voor de gevolgen van zijn activiteiten voor jullie familie, namelijk uit vrees dat familieleden van de mensen die door zijn spionageactiviteiten gedood werden of de taliban u konden doden (CGVS p. 6 en 11), maar u verklaart ook dat de mensen van het dorp u niet beschuldigden, en dat de taliban in de weken dat u nog in het dorp verbleef voor u naar Takhar verhuisde, u niets zeiden of niets tegen u deden (CGVS p. 11). Bovendien verbleef u meer dan een jaar (juni 2010-juli 2011) in Takhar zonder hierover nog ooit door de taliban te zijn aangesproken en vond uw broer H.(...) het blijkbaar veilig genoeg om af en toe terug in het dorp te gaan logeren (CGVS p. 12). Na uw vertrek is uw familie terug in Kunduz gaan wonen, zo verklaarde u, wat er verder op wijst dat de activiteiten van uw broer na zijn dood geen gevolgen meer hadden voor u of uw familie. Daarnaast is het merkwaardig dat u verklaart dat uw broer H.(...) vrijwillig de explosieven zou vervoerd hebben voor de taliban, hoewel hij volgens u beweert ertoe gedwongen te zijn (CGVS p. 12). Immers waren het toch de taliban die verantwoordelijk waren voor de dood van jullie broer N.(...), zodat men zich kan afvragen waarom H.(...) hen überhaupt zou willen helpen. Het feit dat uw broer H.(...) in de gevangenis zou zitten, is op zich geen reden tot vrees voor vervolging voor u persoonlijk. Zoals eerder is geargumenteed, hebben de taliban geen reden om u hiervoor te bedreigen. Ook van de politie hoeft u om deze reden geen vrees te hebben. Het gaat immers om uw broer. U geeft in uw verklaringen ook niets aan waaruit kan afgeleid worden dat u problemen zou hebben met de autoriteiten.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara en paspoort en de taskara's van uw kinderen tonen hoogstens uw identiteit en familiesituatie aan, welke niet ter discussie staan. Het bewijs van de militaire dienst van uw vader is niet relevant met betrekking tot uw asielrelaas. Het vonnis van uw broer toont eventueel aan dat hij werkelijk in de gevangenis verblijft, maar u hebt hierdoor geen problemen ondervonden. De foto's van uw inmiddels overleden broer N.(...) A.(...) en van uw broer H.(...) die in de gevangenis zit, bewijzen ten eerste niet dat dit effectief uw broers zijn, maar zelfs mocht dit het geval zijn, hebben deze geen band met uw persoonlijke vrees en kunnen zij deze dus niet aantonen. De foto's van Z.(...), die in het leger zit, hebben geen band met uw asielrelaas. Deze broer heeft trouwens geen problemen met de taliban, en ook verklaart u niet dat u problemen zou gehad hebben met de taliban omwille van hem.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Hoewel kan aangenomen worden dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kunduz, kan uw vraag tot bescherming beoordeeld worden ten opzichte van Takhar, aangezien u er het laatste jaar voor uw vertrek zonder problemen verbleven hebt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de

toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Takhar een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat het aantal incidenten in de provincie Takhar zeer laag is en er vrijwel geen burgerslachtoffers zijn. Hoewel voor het district Taloqan sprake is van meer incidenten dan de andere districten is er geen sprake van veralgemeend geweld.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Takhar, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan woonde.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Gezien de nood aan uniformiteit van de rechtspraak en teneinde de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens na te leven, vraagt verzoeker om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verwijzen. De Raad wijst erop dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) duidelijk omschreven is onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. In casu werd niet vastgesteld dat een behandeling door de algemene vergadering van de Raad vereist is. Er dient derhalve niet ingegaan te worden op de vraag van verzoeker om huidig beroep te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM), verwijst verzoeker naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM en stelt hij dat ook in deze zaak het geloofwaardigheidsonderzoek zeer duidelijk het onderzoek naar ernstige vrees voor vervolging occulteert. Verzoeker stelt een zeer concrete vrees te hebben. Hij is zijn broer verloren als 'spion' tegen de taliban en hij vreest represailles en verdachtmakingen van de taliban, die zoals gekend extreem geweld niet schuwt. Het argument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de taliban 'gewoonlijk' niet rekruteert op de manier zoals hij vertelt is volgens verzoeker een algemene bewering, die op hem persoonlijk niet van toepassing is. Verzoeker verduidelijkt dat het 'gewoonlijk' gebruik van de taliban in zijn dossier een totaal irrelevant argument is daar zijn situatie zeer

specifiek is. Hij is immers de broer van iemand die ervan verdacht werd de taliban verlinkt te hebben. Zijn familie is zeer kwetsbaar voor manipulatie, hetgeen een zeer gebruikelijke methode van de taliban is om kwetsbare mensen te manipuleren en hetgeen in casu ook gebeurd is. Voorts verwijst verzoeker naar het rapport *"Afghanistan: Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 12 September 2011"*, stuk welk als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit moet blijken dat gedwongen rekrutering helemaal niet uitzonderlijk is maar een veel voorkomende praktijk is, zowel bij kinderen als bij volwassenen, en dat UNHCR erg bezorgd is over de gedwongen rekrutering van IDP's, hetgeen hij is. Verzoeker stelt dat hij kwetsbaar is omdat hij uit zijn dorp is moeten weggaan en dat hij geen netwerk meer heeft dat hem kan steunen of beschermen. Onder verwijzing naar hoger aangehaald rapport, voert verzoeker nog aan dat het duidelijk is dat de taliban op zoek gaat naar kwetsbare mensen om hen vervolgens onder druk te zetten om voor hen te werken. Volgens verzoeker maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een psychologische analyse van de taliban en leidt daaruit af hoe de groep zich zou gedragen hebben ten opzichte van hem. Het psychologiseren van een organisatie is echter totaal subjectief en heeft geen enkele bruikbare of wetenschappelijke waarde, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat uitspraken als 'de taliban heeft nood aan mensen die ze kan vertrouwen' wellicht juist zijn maar de taliban ook nood heeft aan 'kanonnenvoer', mensen die ze éénmalig kan inzetten voor een risicovolle operatie enz.. Volgens verzoeker lijkt het erop dat men ook – en vooral – nood heeft aan kwetsbare, manipuleerbare mensen zoals zichzelf. Verzoeker besluit dat de motivering dan ook niet objectief, onwetenschappelijk en dus niet relevant en onjuist is.

Waar verzoeker tijdens het gehoor verklaard heeft dat hij denkt dat men hem vertrouwenswaardig vindt en men hem daarom gevraagd heeft, wordt in het verzoekschrift uiteengezet dat verzoeker niet echt objectief is over de eigen situatie en niet inziet dat hij juist een kwetsbaar figuur is, iemand die uit zijn context is gerukt omwille van zijn broers spionageactiviteiten en dus geen netwerk meer heeft waar hij op kan buigen. Dat verzoeker eerder naïef te noemen is wanneer hij gelooft dat de taliban hem zou willen rekruteren omdat hij betrouwbaar is maakt hem helemaal niet ongeloofwaardig. Het Commissariaat-generaal wordt andermaal verweten zich te verliezen in psychologie waar zij op zoek moet gaan naar de objectieve feiten. In zoverre het niet logisch wordt geacht dat de taliban bij verzoeker zou willen logeren, geldt volgens verzoeker ook hier weer dat hij zeer kwetsbaar is en geen netwerk rond zich heeft. Hij kan zich niet beschermen tegen eventuele represailles van de taliban, waardoor het wel erg dom zou zijn om naar de politie te rennen. De politie is bovendien totaal niet opgewassen tegen de taliban. Het Commissariaat-generaal maakt dus opnieuw een subjectieve interpretatie waar verzoeker het absoluut niet mee eens is.

Ook de in de bestreden beslissing aangehaalde onwaarschijnlijkheden, in het bijzonder met betrekking tot het vinden van enkele mijnen of bommen door zijn kinderen en het feit dat zijn broer H. vrijwillig explosieven zou vervoerd hebben voor de taliban, zijn volgens verzoeker niet pertinent. Onder verwijzing naar een rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 voert verzoeker aan dat het een veel voorkomend fenomeen in Afghanistan is dat kinderen mijnen of bommen vinden. Dat zijn broer vrijwillig explosieven zou hebben vervoerd voor de taliban is volgens verzoeker een wel zeer vrije interpretatie van wat er tijdens het interview besproken is. Hij citeert een passage uit het gehoorverslag en wijst erop dat hij duidelijk gezegd heeft dat hij niet precies weet wat er gebeurd is. Een hypothese van zinnentwege zien als een tegenstrijdigheid getuigt van slechte wil van het Commissariaat-generaal, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat in casu een weigering van de vluchtelingenstatus alleen verantwoord kan worden als de asieliinstanties de mogelijkheid om terug te keren naar en de vestiging in Kunduz, waar verzoekers gezin verblijft, als redelijk beschouwen. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter onderzoekt met betrekking tot Takhar, waar hij een tijd verbleven heeft omdat het te gevaarlijk voor hem was in Kunduz. Onder verwijzing naar de artikelen 48/5, § 3 en 57/7 bis van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat een asielpcedure het doel heeft om het risico op bescherming te onderzoeken ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit heeft en niet om zijn verhaal met een totaal subjectief en onwetenschappelijk psychologisch profiel van de taliban te confronteren, zoals in casu. Verzoeker vervolgt dat het aan het Commissariaat-generaal is om aan te tonen dat er geen risico bestaat op nieuwe vervolgingen in het geval van terugkeer naar Afghanistan en meent dat het ongeloofwaardig is indien het Commissariaat-generaal zou stellen dat er sowieso geen risico bestaat bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker laakt in dit verband dat de bestreden geen rekening houdt met het lot van Internally Displaced Persons (IDP's). Hij stelt dat er een goede reden is voor het feit dat zijn familie terug is gegaan naar Kunduz. Het is immers zeer moeilijk om in Afghanistan te leven zonder netwerk waar men steun uit kan halen. IDP's zijn per definitie zeer kwetsbaar en

gemakkelijke prooiën voor de taliban. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitgebreid uit een rapport van 11 april 2011 van Internal Displaced Monitoring Center, het rapport *“International Displacement: Global Overview of Trends and Developments in 2010 – Afghanistan”* en een rapport van de Algemene Vergadering van de VN op 9 maart 2011, uit welke informatie moet blijken dat de situatie in Afghanistan ongunstig is voor ontheemden. Tevens wijst hij erop dat UNHCR tegen de terugkeer is zonder een sociaal of familiaal netwerk, standpunt welk wordt bevestigd in rechtspraak van het EHRM (MSS tegen België en Griekenland). Tot slot wijst verzoeker op het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM en stelt hij dat geen serieus onderzoek wordt gevoerd naar de grieven die door hem werden aangehaald maar het Commissariaat-generaal simpelweg “twijfelt” aan zijn relaas. Zich enkel uitspreken over de vraag naar het recent verblijf, geeft geen antwoord op de vraag of er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM, aldus nog verzoeker.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM, betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij terug kan gaan naar Takhar en niet naar Kunduz, waar zijn vrouw en kinderen wonen. Verzoeker stelt dat zijn vrouw en kinderen naar Kunduz zijn teruggekeerd omdat het zo moeilijk is om zonder netwerk te overleven in Afghanistan. Zij verkiezen een gevaarlijke regio boven een regio waar het moeilijk is om te overleven. Verzoeker verwijst opnieuw naar de uiteenzetting onder het eerste middel met betrekking tot de ontheemden en herhaalt dat met deze situatie geen rekening werd gehouden. Verzoeker stelt dat hij uiteraard wenst bij zijn vrouw en kinderen te gaan wonen. Elke andere situatie zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Aangezien zijn vrouw en kinderen in Kunduz wonen, dient het recht op subsidiaire bescherming volgens verzoeker onderzocht te worden ten opzichte van Kunduz.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Afghanistan: Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 12 September 2011”*.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn relaas, waarin hij gedwongen zou worden om een bomaanslag te plegen op de moskee nabij de Duitse basis in Takhar niet overeenkomt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de taliban gewoonlijk niet op deze manier plegers van zelfmoordaanslagen rekruteren en gedwongen rekrutering door de taliban een uitzondering is, het feit dat ze dit dan gaan doen met iemand die een broer heeft die bij het leger werkt, wiens ene broer door de taliban is vermoord en wiens andere broer door toedoen van de taliban een lange gevangenisstraf uitzit zijn relaas nog minder geloofwaardig maakt vermits de taliban nood heeft aan mensen die ze kan vertrouwen en het dan ook niet logisch is dat de taliban het risico zou nemen om verzoeker te dwingen hen in zijn huis te laten logeren, waar zij erg kwetsbaar zouden zijn mocht verzoeker hen, en daarvoor had hij alle redenen, aangegeven hebben bij de politie, (ii) hij beweert dat zijn kinderen enkele mijnen of bommen zouden gevonden hebben voor zijn huis doch het vreemd is dat de taliban hem zou kunnen proberen te overhalen om met hen samen te werken door hem of zijn kinderen te doden en het bovendien vreemd is dat ze, ondanks het feit dat zijn huis dicht bij het doelwit zou staan, hem überhaupt nodig hadden voor dergelijke aanslag, (iii) de moord door de taliban op zijn broer N.A., die voor zijn dood voor de inlichtingendienst zou gewerkt hebben, wel de aanleiding was voor zijn familie om te verhuizen naar Takhar maar dit verder geen problemen voor zijn familie veroorzaakte, zijn broer H. het blijkbaar veilig genoeg vond om af en toe in het dorp te gaan logeren en zijn familie bovendien na zijn vertrek terug in Kunduz is gaan wonen, wat erop wijst dat de activiteiten van zijn broer na zijn dood geen gevolgen meer hadden voor hem en zijn familie, (iv) het merkwaardig is dat hij verklaart dat zijn broer H. vrijwillig de explosieven zou vervoerd hebben voor de taliban hoewel hij volgens verzoeker beweert ertoe gedwongen te zijn, het feit dat zijn broer H. in de gevangenis zou zitten op zich geen reden tot vrees voor vervolging voor hem persoonlijk is en hij in zijn verklaringen ook niets aangeeft waaruit kan afgeleid worden dat hij problemen zou hebben met de autoriteiten, (v) de voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) hoewel kan aangenomen worden dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Kunduz, zijn vraag tot subsidiaire bescherming kan beoordeeld worden ten opzichte van Takhar, waar hij het laatste jaar voor zijn vertrek zonder problemen verbleven heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.6. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas in grote lijnen als geloofwaardig overkomt. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat een aantal aspecten van het door verzoeker uiteengezette vluchtverhaal door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet worden betwist. Zo wordt niet betwist dat verzoekers broer N.A. door de taliban werd vermoord omdat hij als informant werd ontmaskerd, dat hij en zijn familie vervolgens naar Takhar verhuisden omdat de dorpsgenoten allemaal wisten dat zijn broer schuld had aan de dood van 30-40 talibanleden waarvan de helft uit het dorp afkomstig was en dat verzoekers andere broer H. werd veroordeeld tot 18 jaar gevangenis nadat hij samen met een talibanlid werd aangehouden omdat hij explosieven in zijn taxi vervoerde.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht evenwel geen geloof aan verzoekers beweringen als zou hij vervolgens door de taliban zijn benaderd met de vraag om met hen samen te werken. Dit besluit is grotendeels gesteund op de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. taliban strategies – Recruitment van juli 2012*) waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban een uitzondering is, dat de taliban geen gedwongen rekrutering nodig hebben omdat ze voldoende vrijwilligers hebben en dat gedwongen rekrutering de lokale gemeenschap bovendien nog verder van de taliban zou vervreemden. De Raad leest evenwel in het document "*Forced Recruitment by the taliban in Afghanistan: UNHCR's perspective*", dat eveneens aan het administratief dossier werd gevoegd, dat het begrip "gedwongen rekrutering" in hoger aangehaald EASO-rapport zeer eng wordt gedefinieerd en dat hieronder slechts de gevallen mogen worden begrepen waarin personen door middel van bedreigingen of direct geweld worden gedwongen om de taliban te vervoegen. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze definitie niet de rekruteringsmechanismen omvat die gebaseerd zijn op ruimere vormen van dwang, waaronder angst, intimidatie en het gebruik van tribale structuren om individuen onder druk te zetten om zich aan te sluiten bij de taliban. De conclusie van hoger genoemd rapport dat gedwongen rekrutering eerder de uitzondering dan de regel is, is derhalve niet van toepassing op deze andere vormen van dwang die worden uitgeoefend bij rekrutering. Deze informatie, waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt doch waarmee geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, staft derhalve verzoekers beweringen in het verzoekschrift omtrent de intimidatie waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werd nadat verzoekers broer als informant werd ontmaskerd en verantwoordelijk werd gesteld voor de dood van tientallen talibanleden afkomstig uit verzoekers dorp, waarna hij werd vermoord. Er kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoekers relaas omtrent de rekruteringspogingen door de taliban niet overeenstemt met de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier. Gelet op hoger aangehaald standpunt van UNHCR en de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie, kan verzoeker dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat hij als broer van iemand die ervan verdacht werd de taliban te hebben verlinkt zeer kwetsbaar is en vatbaar is voor manipulatie. Overigens is het opmerkelijk dat een tweede publicatie door EASO aangekondigd werd in het voornoemde artikel van UNHCR over de intimidatiespraktijken van de taliban en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze informatie niet raadpleegt.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift een vrees uit voor nieuwe vervolgingen in geval van terugkeer naar Afghanistan en hij in dit verband verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging

van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, doch de inhoud ervan grotendeels wordt hernomen door het nieuwe artikel 48/7 dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Daarnaast wijst de Raad op artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij artikel 5 van voornoemde wet van 8 mei 2013, dat bepaalt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het feit dat voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden zoals vervat in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat niettegenstaande vragen kunnen worden gesteld bij het gegeven dat verzoekers familie blijkens zijn verklaringen na zijn vertrek terug in Kunduz is gaan wonen, in casu een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is en dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS